

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLEAS

MĖNULIO PASLAPTIS

**VILKOLAKIUKAS
DOLFAS**

Versta iš
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE –
MAANMYSTERIE
Uitgeverij Leopold,
Amsterdam, 2016

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Paul van Loon
Pirmą kartą 2016 metais Nyderlandų Karalystėje išleista
pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 17 – Maanmysterie*.
© Viršelio iliustracija ir dizainas, Howard McWilliam
© Iliustracijos, Hugo van Look
© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2016
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Dirsytė, 2022
© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-831-0

Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLĖAS

MĖNUĖLIO PASLAPTIS

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė

Vilnius
2023

1. VILKOLAKIUKO JAUDULYS

– Hrrr!

Dolfas lėkė per Vilkolakių mišką.

Aukštai virš medžių švytėjo pilnatis.

Dolfui patinka mėnulio pilnatis naktys.

Nes tuomet jis tampa vilkolakiuku.

Net tris naktis iš eilės.

Užbėgęs ant kalvos Dolfas iškėlė letenas aukštyn ir visu ūgiu išsitiesė.

Kad būtų kuo arčiau mėnulio ir dar stipriau jaustų jo spindulius.

– Hrrrou-u-u!

Per mišką nuaidėjo vilkolakio kauksmas.

„Guldau galvą, kad mane išgirdo, – pamanė sau. – Senelis vilkolakis, Leo. Galbūt ir Noura...“

Žvelgiant į pilnatį jį užliejo keistas jausmas.

Lyg ir jaudulys.

Gal todėl, kad tokią naktį viskas atrodo kitaip?

Violetinis dangus buvo ryškiai išmargintas geltonų atšvaitų dryžiais.

Tokio Dolfas dar nematė.

Letena pasikasė baltais gaurais apžėlusią galvą ir vėl pažvelgė į pilnatį.

Na ir keista ji šią naktį!

Atrodo kitaip nei įprastai.

Staiga ji ėmė suktis ratu!

Vis greityn, greityn.

Dolfas pasitrynė akis.
Akimirksniu mėnulio apskritimas prarado formą.
Jis virto širdimi!
Ryškiai liepsnojančia širdimi.
Su stačiomis vilko ausimis.
Nesuprantamas jaudulys vis stiprėjo.
Dolfas nepajėgė atplėšti akių nuo širdies.
Staiga blykstelėjo balta akinanti šviesa.
Lyg fotoaparato blykstė.
Pilnatyje ėmė ryškėti veidas.
Dolfas pamatė akis.
Širdis ėmė tankiau plakti.
Kūnu nuvilnijo maloni šiluma.
Tai Noura!
Jaudulys darėsi nepakeliamas!
Net pilvą ėmė kutenti.
Dolfas nesusilaikė ir sukikeno.
Kas man darosi?
Juk pažįstu Nourą labai seniai.
Ji yra geriausia mano draugė.
„Kaip galėjo pilnatyje atsirasti jos atvaizdas?
Kodėl staiga pajutau tokį...
...nesuprantamą jaudulį pilve, vos jį išvydau?
Kaip keista!
Kaip vadinasi tai, ką aš dabar jaučiu?“
Staiga tolumoje pasigirdo balsas.
– Jo-de-la-raaув!
„Kas ten? – nusistebėjo Dolfas. – Koks keistuolis naktį moko-
si jodliuoti?“

Sušlamējo krūmai.
Pasigirdo sunkūs žingsniai.
Plumpt, šlumšt...

2. PLUMPT, ŠLUMŠT!

Dolfas vos spėjo pasislėpti už krūmo.

Pilve vis dar skraidė drugeliai.

Mintys sukosi apie Nourą.

Užsimerkė.

Ir kaipmat išvydo Nouras atvaizdą.

Jos dailias smailias ausytes.

Jos mielą snukutį.

Juodą uodegą.

Kokia ji neapsakomai miela, kai tampa vilkolakiuke!

Nors tą patį galiu pasakyti, kai ji būna paprasta mergaitė.

PLUMPT, ŠLUMŠT!

Atsikvošėjo ir atsimerkė.

Kažkas sustojo prie krūmo, kuriame jis tūnojo.

Tai buvo vilkolakė, mergaitė.

Aukšta, plačiapetė.

Beveik kaip Leo, vyresnysis Dolfo pusbrolis.

Plaukai supinti į kasas.

Vilkėjo raudoną berankovę suknelę su balta prijuoste.

Po suknele – palaidinę pūstomis trumpomis rankovėmis.

Buvo apsiavusi dideliais aukštaauliais žygio batais.

Tad nenuostabu, kodėl ji taip plumpsėjo.

„Hrrr, na ir stambi ši mergina, – pamanė sau Dolfas. – Tokia gali rimtai išgąsdinti.“

Vilkolakė pasilenkė virš krūmo ir jam nusišypsojo.

Pasirodė stambūs, blizgantys dantys.

– Eiii, bernužėlis! Diena labas. Koks būsite?

Dolfas sumišęs žvelgė aukštyn.

– Hmm? Aš... mano vardas Dolfas. Esu vilkolakiukas Dolfas.

– Ja-hūūū! – čia pat pasigirdo kitas balsas.

Ant Dolfo krito kitas milžiniškas šešėlis.

BAM!

Sudrebėjo žemė.

Į orą pakilo lapai.

Aplinkui pabiro žemės grumstai.

Pilnaties šviesoje sužibo baltos iltys.

– Palūkėk, Dolfai. Gal ten už durų stovi banginis? O gal ciko-
rija su riešutų sviestu?

Pamerkęs Dolfui akį jis nuskubėjo prie durų.

Netrukus grįžo ne vienas.

Skrybėlė.

Lietpaltis.

Lazda.

– Senelis vilkolakis! – sušuko Dolfas.

– Labas, Dolfai, – sugriaudėjo senas pilkas vilkolakis.

Giliai atsidusęs jis atsisėdo virtuvėj ant kėdės.

– Pfff. Pagaliau galiu prisėsti.

Skrybėlę pasidėjo ant stalo.

Gauruotas, žilas vilkolakis dairėsi aplinkui.

– Nežinau, kas man nutiko. Visai netikėtai užplūdo labai
keisti jausmai...

7. PASLAPTIS

– Kokie tie labai keisti jausmai, seneli vilkolaki? – paklausė Dolfas. – Apie ką jūs?

– Būtent, – tarė tėtis. – Apie kokius keistus jausmus kalbate? Ką tik sakiau Dolfui, kad ir aš mėgstu keistus jausmus, todėl, kad... Mama delnu uždengė tėčiui burną.

– Taip, taip, Vilemai, visi seniai žinome. Ššš! Leisk seneliui vilkolakiui kalbėti. Gal puodelį arbatos, seneli?

Senelis vilkolakis papurtė galvą.

– Jokios arbatos, ačiū jums. Norėčiau nors nedidelio šviežios mėsos pjausnio, bet tikriausiai neturite. Savaiame suprantama.

Jis nusišypsojo ir Dolfas pastebėjo, kaip senelio akyse atsirado širdelės.

„Ką? – nustebo. – Nejaugi ir senelis vilkolakis?..

– Jos atvaizdą išvydau pilnaty, – tyliai sumurmėjo senelis.

– Kieno atvaizdą? – paklausė mama.

Senelis vilkolakis užsimerkė.

Kurį laiką tylėjo.

Paskui tyliai užknarkė.

Dolfas sukikeno ir kumštelėjo Timiui į pašonę.

– Manau, kad senelis per giliai paniro į savo keistus jausmus. Bet Timis tebesėdėjo kaip sėdėjęs.

Su šypsena veide.

Mintimis toli nuo kitų.

Staiga senelis atsikrenkštė.

– Tai gražiausia būtybė Žemėje, – sumurmėjo jis. – Pilnatyje pamačiau jos atvaizdą.

Krestelėjo galvą ir vėl paniro į sapną.
Tėtis užsitraukė ant kaktos kaukolę.
Spalvotos akys smalsiai sumirgėjo nustebusiam tėčiui virš akių.

– Ar tikrai? Kas ji tokia, seneli vilkolaki?

„Vaje, – pamanė Dolfas. – Nejaugi ir senelis vilkolakis pilnatyje pamatė Nouros veidą? O gal ten buvo Valentina? Arba Leontina?“

– Tai ką gi jūs matėte pilnatyje, seneli? – paklausė Dolfas.
Senelis vilkolakis garsiai knarktelėjo.

– Baisiliną... – suurzgė jis. – Gražiąją Baisiliną.

Ir sutrikęs atsimerkė.

Pažvelgė į Dolfą.

– Ko manęs klausei? Ką aš mačiau? Nee, negaliu pasakyti.

Tai mano paslaptis.

– Viskuo kaltas mėnulis, – sušnabždėjo Dolfas Timiui. –

Esu tvirtai įsitikinęs.

Timis jam neatsakė.

Tik šypsojosi ir žvelgė kažkur į tolį.

Rodos, negirdėjo, ką jam pasakė Dolfas.

Senelis vilkolakis susimąstė ir pasisuko
į Dolfą.

Lėtai atsistojo nuo kėdės.

Tyliai subraškėjo seni kelių sąnariai.

Paėmęs nuo stalo skrybėlę užsidėjo
ant galvos.

– Metas grįžti į Vilkolakių mišką.

Šį vakarą ten turiu pasimatymą.

Prisimerkė ir nusišypsojo.

Akių liko tik siauri plyšeliai.

– Manęs laukia netikėtas nuotykis. Pasimatymas gilioje senatvėje.

– Ak, ar galiu kartu su tavim? – paklausė Dolfas.

Senelis vilkolakis papurtė galvą.

– Ne, Dolfai, negalima. Tikiu, kad šį vakarą įvyks kai kas labai asmeniška ir man svarbaus. Geriau jau būčiau neprasitaręs...

Senelis vilkolakis vėl papurtė galvą.

– Ne, daugiau nieko nesakysiu.

Atsisveikindamas palietė skrybėlės kraštą ir nuskubėjo prie durų.

– Iki kito karto, mieli žmonės. Skrendu į mišką, į paslaptį ir į paslaptį pasimatymą.

8. PASIMATYMAS

Dolfas pažvelgė į mamą.

Mama pažvelgė į tėtį.

Tėtis pažvelgė į Timį.

Timis šypsojosi ir nieko nematė.

– Kas gi nutiko seneliui vilkolakiui? – paklausė mama.

Tėtis gūžtelėjo pečiais.

– Jis turi kažkokią paslaptį. Bet mes nežinome, kokią. Supratau, kad kažką išvydo pilnaties apskritime. Skamba gan keistai.

Dolfas pasikasė galvą.

Jau prasidėjo vilkolakio niežulys.

Nes artėjo vakaras.

– Numanau jo paslaptį. Senelis vilkolakis kažką įsimylėjo. Tą, kurią regėjo pilnatyje. Jos vardas Baisilina.

Tėtis nustebęs spoksojo į Dolfą.

– Aaa, tai štai apie ką jis kalbėjo. Kaip šaunu, Dolfai, kad tu supratai. Apie regėtą atvaizdą pilnatyje ir kitą lia lia lia. Turiu prisipažinti, kad man buvo per sunku suvokti.

Dolfas sumišęs linktelėjo.

– Taip, nes praeitą naktį ir aš pilnatyje išvydau vieną tokį atvaizdą. Todėl žinau, koks tai jausmas.

Mama tylomis žvelgė į Dolfą.

Paskui įpylė jam arbatos.

– Tai kieno atvaizdas ten buvo, Dolfai? Ką tu išvydai pilnatyje?

Dolfas dvejojo.

Ar pasakyti?

Bet galiausiai papurtė galvą.

– Na... nesvarbu.

– Gal ten buvau aš? – paklausė tėtis. – Žinai, man labai patiktų. Gal tu tikrai mane regėjai pilnatyje? Ką buvau užsidėjęs ant galvos? Savo mylimą dramblių? Ar naująją superkaukolę? Juk būtų nepakartojama!

Dolfas nusikvatojo.

– Ne, tėti, tikrai ne. Ten buvai ne tu. Ir ne mama. Ir ne Timis, o...

Dolfas papurtė galvą.

Pasikasė kaklą.

Paskui dar pilvą.

Kartais vilkolakio niežulys – tikra kankynė.

Jis visada ištinka prieš pat pilnatį.

Dieną prieš ją ir dieną po jos.

– Kad ir pats nenutuokiu, kas ten buvo. Tikriausiai susapnavau.

Mama pamerkė jam akį.

– Tikėkimės, kad ir senelis vilkolakis susapnavo. Greičiausiai nėra jokios Baisilinos.

Dolfas linktelėjo.

„Norėtūsi tikėti, kad mama teisi, – pamanė. – Kas ta Baisilina? Niekuomet neteko apie ją girdėti. Iš kur ji atsirado?“

Staiga jis prisiminė Leo ir Leontiną.

Juk apie Leontiną taip pat nieko nežinojo.

Bet ji ėmė ir atsirado.

Dolfas matė ją savo akimis.

Tikriausiai ir Baisilina yra?

„Turiu išsiaiškinti, – pamanė. – Sutemus nubėgsiu į Vilkolakių mišką. Pažiūrėsiu, su kuo senelis vilkolakis pasimatys.“

Staiga Timis su kėde atsitraukė nuo stalo.

– Turiu eiti.

– Oi, kur taip susiruošei, Timi? – paklausė mama. – Tikiuosi, iki sutemų sugrįši? Pažadi?

Timis linktelėjo ir nuskubėjo prie durų.

– Aš taip pat einu į pasimatymą. Prie stadiono. Viso.

Ir jo kaip nebūta...

46. LABOS!

– Palūkėkite, – tarė mama. – Man rodos, ne padanga leidžia tokius garsus.

Pasiėmusi šluotą nupėdino apžiūrėti užpakalinių ratų.

Šalia augo krūmas.

Iš ten kažkas ir šnypštė.

Dolfas ir Noura prispaudė nosis prie užpakalinio lango stiklo.

Matė, kaip mama užsimojusi šluota įšoko į krūmus.

Netrukus sugrįžo ir įsėdo į skardinę.

– Padariau tvarką. Aš jį jau anksčiau buvau perspėjusi.

Tėtis išpūtė akis.

Maksas taip pat.

– Apie ką tu kalbi, mieloji? Kas tupėjo krūmuose?

– Cyyp? – paklausė Maksas.

Mama patraukė pečiais.

– Tai buvo perspėjikas, kuris perspėja. Tai yra toks, na... gyvūnas. Negaliu tiksliai nusakyti, kaip jis atrodo. Bet dabar jo nebėra. Nes aš jį išvijau su šluota, kuri šluoja.

Tėtis atsisuko per petį ir pažvelgė į Dolfą, Nourą, Timį ir Renė.

– Mama pati kiečiausia, ar ne? Dabar prisisekite. Judam.

Netrukus jie jau buvo kelyje.

Timis ir Renė sėdėjo susikibę rankomis ir šypsojosi.

– Ar rytoj ateisi pažaisti futbolo? – sušnabždėjo Renė.

Timis švelniai spustelėjo jai ranką.

– Žinoma.

Dolfas ir Noura pro užpakalinį langą spoksojo į pilnatį.

– Ką ten matai? – sukuždėjo Noura.

Nes Dolfas ilgai ten žiūrėjo.

– Hrrr, o ką tu ten matai, Noura?

Noura šyptelėjo, akys ėmė lėtai merktis.

– Apie tai... tau papasakosiu rytoj, Dolfai. Buvo labai varginantis vakaras. Norėčiau truputį nusnausti. Labos.

– Labos nakties, Noura, – sušnabždėjo Dolfas.

Ir kažkodėl prisiminė Baisiliną.

Gal tai tikrasis ponios Kreitjes vardas?

Baisilina Kreitjes.

Ar gali taip būti?

Tikėjosi, kad ji gražiai sulankstyta amžinai tūnos Leontinos prijuostės kišenėje.

Kol tėtis vairavo auštančio ryto keliais, Dolfas pro šoninį langą žvelgė į pilnatį.

Ten jis regėjo veidus tų, kuriuos labai mylėjo...

47. ATRIŠO...

Vidurnakčio danguje virš Vilkolakių miško ryškiai švytėjo pilnatis.

Kalvos viršūnėje, ten, kur augo medis, iš žolės išniro gauruotos būtybės galva.

Letenėlėse ji laikė mažą dėžutę, perrištą raudona juostele. Būtybė pažvelgė į pilnatį.

– Esu perspėjikas, kuris perspėja. Kodėl manęs niekas neklauso?

Ilga nosimi ėmė uostinėti dėžutę.

Priglaudė prie jos smailią ausį ir ėmė klausyti.

Klausė gal porą minučių.

Paskui pakratė ją ir vėl priglaudė ausį.

Ką gi ji girdėjo?

Ar tik ne tyliai cypsintį balselį?

– Ak, pagaliau atsirado kažkas, kas žada manęs klausyti.

Lengviau atsiduso, patraukė už juostelės ir ją atrišo...

PAUL VAN LOON APIE „MĒNULIO PASLAPTĪ”

Kartais manęs klausia (visuomet suaugusieji ir niekuomet vaikai): ar nepabosta rašyti apie vilkolakiuką Dolfą?

Manau, kad tai labai keistas klausimas.

Kodėl turėtų atsibosti rašyti knygas apie vilkolakiuką Dolfą?

Kai sukuri kokį nors mylimą knygos personažą, jis tampa ir skaitytojo mylimu personažu.

Daugelis rašytojų, parašę knygą apie ką nors, vėliau apie savo personažus neberašo.

Nors kai kurios knygos tiesiog prašyte prašosi būti tęsiamos. Ir tęsiamos. Ir tęsiamos...

Tuomet personažas tampa lyg gyvas rašytojo ir skaitytojų mintyse.

Dolfas mano mintyse gyvena jau ilgiau nei dvidešimt metų ir nemanau, kad norėtų iš ten išsikelti (laimei!).

Man pačiam visuomet labai įdomu sužinoti, kokie bus jo kiti nuotyčiai.

Žinau, kad labai daug vaikų nori to paties, nes apie tai girdžiu dalyvaudamas knygų pristatymo renginiuose *Paul van Loon ir kiti veikėjai*.

Gerai pažįstu šį jausmą, nes pats kadaise turėjau savo mėgstamiausių knygų sąrašą.

Tai *Riestanosis ir Pimas*, *Pimas Pandūras*, *Pukas ir Mukas*. Mėgau ir komiksus vaikams: *Spaiką ir Siuzę*, *Antulį Donaldą* ir *Katiną Tomą*.

Negalėdavau nuo jų atsitraukti ir nekantriai laukdavau savo mėgstamų herojų nuotykių tęsinio.

Dar noriu paminėti knygų seriją apie nykštuką – *Miško nykštukas Paulas*.

Su Paulu mes bendravardžiai, todėl gan greitai susidraugavome.

Knygos nuostabiai iliustruotos ir aš jas pamėgau jau ankstyvoje vaikystėje.

Man patiko jų gražūs piešiniai, kaip ir pats nykštukas Paulas. Knygų rašytojas ir iliustruotojas Jeanas Dulieu.

Susižavėjau jo kūryba – Paulo nuotykiiais ir iliustracijomis.

Miško nykštuko Paulo knygų serija – mano mėgstamiausia.

Paulas patyrė netikėtų nuotykių ir turėjo pavojingą priešą: raganą Eukaliptą.

Ragana buvo bjauri. Baisi, liesa, plonomis kojomis ir rankomis, ilgais nagais.

Tikra priešingybė linksmam storuliukui, baltabarzdžiui miško nykštukui.

Nykštukas turėjo keletą draugų: juodąjį kranklį Salomą ir Uhubūrą, išmintingąjį apuoką, dar barsuką Gregorijų, kuris labai keistai kalbėjo.

Kai rašau knygas, visuomet matau šių herojų panašumą. Vilkolakiukas Dolfas ir jo draugai panašūs į nykštuką Paulą ir jo draugus. Ir tai yra nuostabu!

Ar prieš pradėdamas rašyti knygas apie Dolfą buvau tai numatęs?

Tikrai ne.

Nors esu įsitikinęs, kad knygos apie Paulo nuotykius, skaitytos vaikystėje, man paliko neišdildomą įspūdį.

Be jų niekuomet nebūčiau parašęs vilkolakiuko Dolfo nuotykių.

Tą patį galiu pasakyti ir apie puikią rašytojo ir iliustruotojo Maurice'o Sendako knygą *Kur gyvena pabaisos*.

Pirmą kartą ją perskaičiau būdamas aštuoniolikos, studijuodamas Deno Boscho dailės akademijoje.

Maksas, persirengęs vilku, leisdavosi į nuotykius. Jei nori sužinoti kokius, patariu tau perskaityti šią knygą.

Knyga lyg ir atvėrė man akis, nes suvokiau, kokios nuostabios gali būti vaikams skirtos knygos.

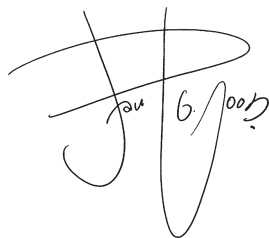
Be Makso, Paulo, Puko ir Muko, Riestanosio ir Pimo, Katino Tomo ir daugelio kitų kadaise perskaitytų knygų niekuomet nebūčiau sukūręs vilkolakiuko Dolfo.

Be jų niekuomet nebūčiau parašęs „Mėnulio paslapties“.

Todėl ir ateityje noriu rašyti apie Dolfą savo vaikystės knygų herojų garbei, kai tik mano mintyse subręš nauji jo nuotyčiai.

Tikiuosi, kad tu, skaitytojau, patirsi didelį malonumą jas skaitydamas.

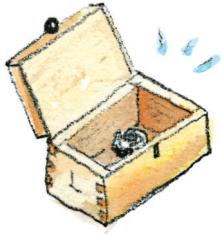
Nuoširdūs linkėjimai nuo Paulo van
Loono ir vilkolakiuko Dolfo

A stylized handwritten signature in black ink, appearing to read 'Paulo van Loon'.

TURINYS

1. Vilkolakiuko jaudulys	5
2. Plumpt, šlumšt!	8
3. Leontina	10
4. Valentinas	13
5. Timis	17
6. Senelis vilkolakis	19
7. Paslaptis	22
8. Pasimatymas	25
9. Noura	29
10. Baisilina	32
11. Skraistė	37
12. Maksas	40
13. Renė	43
14. Kodėl?	47
15. Mobilusis	50
16. Žaidimas	54
17. Akys!	58
18. G. S. Š.	62
19. Valentina	65
20. Keistas juokas...	69
21. Širdelės	73
22. Sulankstymas	76
23. Baisi Lina	79
24. Persiplėšk!	81
25. Mėnesienos seserys	83

26. Ieškokime Dolfo!	88
27. Leo ir Leontina	90
28. Kažkas pavojingas	92
29. Grrr!	95
30. Žiedas	97
31. Gūdus miškas	101
32. Sekliukai	103
33. Persirengimo vakarėlis!	105
34. Sidabras	108
35. Skausmas!	112
36. Baudos įvartis	115
37. Replės	117
38. Padarėlis	120
39. Praryti	123
40. Leo-cina	125
41. Mėnulio paslaptis	129
42. Vyresnioji ragana	132
43. Renė yra Renė	137
44. Jauku	141
45. Įspėjimas	144
46. Labos!	146
47. Atrišo...	148
Paul van Loon apie „Mėnulio paslaptį“	149

Nyderlandų rašytojas Paulas van Loonas (g. 1955 m.) yra itin populiarios knygų serijos apie vilkolakiuką Dolfą autorius, skaitytojų pamiltas ir už knygas „Siaubų autobusas“ bei „Tamsta Varlius“. Dolfas – mielas ir draugiškas berniukas, kuris lanko mokyklą ir gyvena su draugu Timiu ir jo tėvais. Būtų toks kaip ir visi vaikai, bet jis – tikras vilkolakiukas ir per kiekvieną pilnatį pavirsta baltu vilkiuku. Šioje knygoje Dolfas ir jo draugai patiria labai keistą nuotykių. kažkas nutiko mėnuliui ir, žvelgdami į pilnatį, visi ima ką nors baisiai įsivylėti. Tokia vaiduokliška meilė, pasirodo, gali būti pražūtinga. Smagiai Hugo van Looko iliustruota knyga skirta jaunesniųjų klasių moksleiviams, bet patiks ir vyresniems skaitytojams.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT–11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT–08217 Vilnius

Dolfui patinka mėnulio pilnatis.
Per pilnatį jis tampa vilkolakiuku.
Smagu lakstyti po mišką ir kaukti į mėnulį!
Tačiau pilnatis šįkart elgiasi keistai.
Keistai elgiasi ir vilkolakiukas. Kas gi nutiko?

Kiti Dolfo nuotykių:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-831-0

9 786094 418310